

Arrest

nr. 189 521 van 6 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KAÇAR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 mei 2016 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 juni 2016 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.05.2016 werd ingediend door :

[B.N.]

nationaliteit: Algerije

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij gehuwd is met mevrouw [L.C.R.] (Belgische nationaliteit). Betrokkenen huwden op 18.10.2010 in Algerije. Dit huwelijk werd echter niet erkend door de rechtbank van eerste aanleg te Gent ook in hoger beroep werd het huwelijk niet erkend dd. 06.02.2014. Ze op 10.08.2015 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen. Bovendien worden geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat de partner van de heer [B.N.] hem niet kan vergezellen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij betoogt in zijn synthesememorie als volgt:

“In rechte

Het enige middel is art. 8 EVRM

Verzoeker heeft vormt een gezinscel met zijn echtgenote mevrouw L. C. R. sinds hij aangekomen is in België.

De wijkagent heeft hel steeds thuis samen getroffen en een positief verslag gemaakt dat de partijen samen woonachtig zijn.

De buren, de vriendinnen van mevrouw L. R., iedereen kan getuigen dat verzoeker en mevrouw L. R. een gezin vormen.

Verzoeker doet de boodschappen, zorgt voor de hond van mevrouw L. R., zorgt voor mevrouw L. R. want de gezondheid van L. R. is niet zo goed.

Deze feiten zeer belangrijk en worden nooit erkend door tegenpartij.

Tegenpartij stelt in haar nota dat verzoeker moet bewijzen dat hij een gezinscel vormt met mevrouw L. R, terwijl DVZ alle elementen in handen heeft die dat bevestigen, zoals bv. het verslag van de wijkagent dat ze samen woonachtig zijn.

DVZ kan een maatschappelijk-sociaal onderzoek laten verrichten, om na te gaan of het een echte gezinscel vormen, dat doen ze niet.

En toch worden de feiten die zeer belangrijk zijn niet in aanmerking genomen door DVZ.

Verzoeker is in Algerije gehuwd op 18.10.2010 met mevrouw L. C. R. van Belgische nationaliteit.

De partijen spreken Nederlands en hebben twee dozen vol aan elkaar brieven en kaarten geschreven toen verzoeker in Algerije verbleef. Verzoeker wenst deze kaarten en brieven ter exemplarische titel meebrengen. Het is moeilijk om het een per een te kopiëren. Deze kaarten, een deel van communicatie bewijst hun relatie.

Het feit dat twee instanties zowel de eerste aanleg als hoger beroep het huwelijk niet erkennen betekent nog steeds niet dat de partijen geen echte huwelijk hebben. Het tegendeel is waar. Het feit dat de partijen nog steeds samenzijn en hun steun in goed en slechte dagen bijstaan betuigt van hun echte liefde aan elkaar.

Bovendien wensen de partijen een kerkelijk huwelijk aan te gaan , doch ook dit wordt belemmerd doordat het burgerlijk huwelijk niet erkend is.

Dat is een spiraal die eens moet gedaan zijn en dat de partijen eruit kunnen geraken.

De partijen zullen zich aanbieden bij de burgerlijke dienst om te kunnen huwen, dat is een kans die ze zullen aangaan om zo hun situatie in orde te krijgen indien het Hof verzoeker niet aanhoort in zijn grieven.

Het onmenselijk leven voor verzoeker is niet meer houdbaar, ook voor zijn echtgenote, echtgenote geraakt moeilijk te been en ze weet niet wat er met hem zal gebeuren. De partijen leven niet op hun gemak. Zij barst in hulen uit en de situatie werkt ook psychologisch bij het koppel.

Het ART. 8 van EVRM beschermt het gezin, verzoeker wenst dat ook zijn gezin valt onder de bescherming van art 8 EVRM.”

2.2. De Raad merkt op dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 van het EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

In casu betreft het een situatie van eerste toelating, aangezien verzoeker een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en er hem door de bestreden beslissing geen bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Er moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v.

Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt ingediend, houdt dit in dat de aanvrager dient aan te tonen dat hij voldoet aan de bepalingen van dit artikel en buitengewone omstandigheden aantoont, quod non in casu.

2.3. De bestreden beslissing stelt: *“Betrokkene haalt aan dat hij gehuwd is met mevrouw [L.C.R.] (Belgische nationaliteit). Betrokkenen huwden op 18.10.2010 in Algerije. Dit huwelijk werd echter niet erkend door de rechtbank van eerste aanleg te Gent ook in hoger beroep werd het huwelijk niet erkend dd. 06.02.2014. Ze op 10.08.2015 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen. Bovendien worden geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat de partner van de heer [B.N.] hem niet kan vergezellen.*

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. (...)

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.”

2.4. Uit het bovenvermelde blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing m.b.t. het aangevoerde gezinsleven van verzoeker en mevrouw L.R. een afweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers betoog waarmee hij tracht aan te tonen dat hij wel degelijk een gezin vormt met mevrouw L.R. is dan ook niet dienstig, aangezien de verwerende partij in de bestreden beslissing uitgaat van het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en mevrouw L.R. Verzoeker toont niet aan dat de afweging zoals opgenomen onder punt 2.3 strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker voert aan dat zijn onmenselijk leven niet meer houdbaar is, ook voor zijn echtgenote die moeilijk te been zou zijn en die niet zou weten wat er met verzoeker zal gebeuren, maar te dezen betreft het, zoals de bestreden beslissing stelt, slechts een tijdelijke terugkeer om zich in orde te stellen voor de binnenkomstdocumenten en verzoeker toont niet aan dat deze tijdelijke terugkeer strijdig is met artikel 8 van het EVRM of een onmenselijke toestand inhoudt. Waar verzoeker met het neerleggen van een doktersattest betreffende de gezondheidstoestand van zijn partner kritiek lijkt te uiten op het gestelde in de bestreden beslissing dat geen bewijzen worden voorgelegd waaruit blijkt dat zijn partner hem niet kan vergezellen, merkt de Raad het volgende op. Verzoeker heeft ten eerste bij zijn aanvraag geen enkel bewijsstuk neergelegd aangaande de gezondheidstoestand van zijn partner. Ten tweede verplicht de bestreden beslissing verzoekers partner niet om verzoeker te vergezellen naar zijn land van oorsprong. De keuze ligt bij verzoeker en zijn partner. Ofwel reizen ze samen af naar verzoekers land van herkomst ofwel reist verzoeker alleen af om aldaar de vereiste machtiging tot verblijf aan te vragen. In het laatste geval betreft het een tijdelijke scheiding en kunnen verzoeker en zijn partner met elkaar contact houden via moderne communicatiemiddelen. Verzoeker toont niet in concreto aan dat zijn belangen – die in se erin bestaan om in België een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in plaats van in het land van oorsprong – dienen te primeren op de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. Artikel 8 van het EVRM legt geen positieve verplichting op tot het aanvaarden van een in precair verblijf ontwikkeld familieleven in het kader van een niet erkende huwelijksakte en niet geregistreerde verklaringen van wettelijke samenwoning als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

M. EKKA